

ZINDERINGEN

Robert Haasnoot

Zinderingen

2026 Prometheus Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

© 2026 Robert Haasnoot

Omslagontwerp Suzan Beijer

Omslagbeeld Duncan Wood Photography

Foto auteur Monica Stuurop

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 6141 5

EEN

Hij raast een volgende steile heuvel af. De koplampen van zijn statige oude Citroën sm doorboren het donker en schampen neerwaarts over het asfalt. Komen weer omhoog als de weg effent.

Na een flauwe bocht opent het duister zich. Rechts een smalle baai, glinsterend in het licht van de wassende maan. Rotsblokken als hurkende gedrochten, verspreid op de oever en in het rimpelende, oliezwarte water. Een volgende heuvel rijst op en het donker sluit zich weer.

Nog maar 7,8 mijl, volgens het navigatiescherm. Afgemat van de rit naar de Schotse westkust, na de nacht op de veerboot, is het moeilijk om de zwenkingen van de weg te blijven volgen. De vermoeidheid sloeg ineens hard toe, een klein uur geleden, in een herberg in Inveraray. De late maaltijd lag zwaar op de maag. Tevergeefs probeerde hij zich met een whisky bij de koffie aan te vuren.

Opjuttende muziek heeft hij nodig.

Met twee tikken van zijn wijsvinger op de nieuw ingebouwde mediaconsole schalt een nummer van Coldplay door de auto. Hij wiegt zijn hoofd als een bokser in een gevecht. Uit volle borst zingt hij tegen zijn vermoeidheid op: *'Open up your ey-ey-eyes!'* Hard, vals, triomfantelijk – niet enkel tegen de slaap, evengoed

tegen de media en tegen alle aantijgingen van de afgelopen weken. Weg uit Nederland is hij ongrijpbaar geworden.

En dan, in luttele seconden, is het gebeurd.

In het licht van de koplampen doemt plots een gedaante op. Een oude man, midden op de weg, roerloos; een strakke blik vanonder een geruite pet. Wapperende lange, spierwitte haren.

Hij schreeuwt en rukt aan het stuur. De wagen schiet rakelings langs de man heen, maar schuift naar de berm als hij vol op de rem gaat staan. Hij duikt ineen, wendt zijn gezicht af en wacht op de onvermijdelijke klap.

Het is alsof hij zijn lichaam heeft afgelegd. Hij drijft in een almaar uitdijende ruimte, doorstroomd van een weldadige rust. Maar een vrouwenstem roept en hij zakt terug in zijn lijf.

‘Are you alright?’

Hij opent zijn ogen. Een gezicht hangt boven hem, condens wolkt op het ritme van de stem. Hoe komt hij zo gemengeld tussen het stuur en het portier?

‘Can you move your limbs?’

Engels. Waar is hij?

Zijn armen gehoorzamen stroef. Maar zodra hij zijn benen wil optrekken, klieft een felle pijnscheut zijn heup en het begint venijnig te bonken in zijn hoofd. Hij klemt zijn kaken op elkaar. Kou. Zijn aktetas ligt tegen zijn rechterbeen aan.

De vrouw boven de ruit zegt dat ze een ambulance gaat bellen. Haar telefoon ligt thuis. Ze waarschuwt

met opgeheven vinger: 'Wakker blijven.'

'No ambulance.'

Maar hij is gewond, werpt ze tegen.

'No, not necessary.' Voet bij stuk houden. Zorgen dat hij niet in de nacht naar een ziekenhuis ver weg verdwijnt.

Ze opent het portier en wringt haar bovenlijf naar binnen. Nog meer kou stroomt over hem heen, haar stem is nu vlakbij. Hij bloedt, zegt ze, zijn gezicht zit onder het bloed, er moet beslist een ambulance komen. Stil blijven wachten tot ze terug is.

Maar hij herhaalt, zachter nu, dat hij geen ambulance wil. Houdt smekend een hand omhoog. 'Help me please.'

Ze aarzelt. Pakt hem dan bij zijn bovenarmen vast en begint voorzichtig hem uit de half gekantelde auto te trekken. Hij houdt zijn hoofd omlaag zodat ze zijn van pijn vertrokken gezicht niet ziet. De wagen veert door het afgenomen gewicht ineens omhoog. Zijn benen ploffen in de berm, hij klapt op zijn heup en schreeuwt het uit.

De vrouw wrijft sussend tussen zijn schouders. Ze heeft het over een ziekenhuis in Oban. Ze kan hem erheen rijden, als hij geen ambulance wil laten komen.

Oban. Schotland, zijn geboorteland... Maar waarom is hij hier? Hoe komt hij thuis?

'Ik ben echt wel in orde.'

'Je rilt.'

Ze trekt haar jas uit en dekt hem toe. Over hem heen buigend haalt ze een verfrommeld papieren zakdoekje

uit haar jaszak, dat ze met wat spuug vochtig maakt. Behoedzaam veegt ze het bloed van zijn wangen en voorhoofd.

‘Ik woon hier vlakbij op de heuvel. Ik haal mijn auto. Ben zo terug.’

Ze verdwijnt in het donker.

Ze was even naar de schuur gelopen om een paar weckpotten op te bergen. De voordeur, die ze op de haak had gezet, rammelde onophoudelijk in de wind; ze haastte zich terug om daar een eind aan te maken. Maar halverwege de schuur en de voordeur werd ze overvallen door het akelige gevoel dat er iets niet in orde was.

Ze draaide zich om. Argwanend keek ze naar het lager op de heuvel gelegen huis van de Cermaks, maar daar was niets verdachts te zien. De futuristisch ogende vakantiewoning – een gemetselde boomhut op betonnen palen – was nog even verlaten als in de afgelopen weken. Ook geen beweging onder aan de heuvel, bij het berghok.

De maan zeilde tussen grauw wolkengruis door. In het water van de Firth of Lorn lagen de vertrouwde bulten van Luing, Scarba en Jura, schurkend tegen de horizon aan. Alles als altijd. En toch dat akelige gevoel. Een weten zonder bewijs.

Ze volgde met haar ogen het zigzaggend zwart lint van de A816 tussen de heuvels en langs haar huis. Merkte toen een oude man op die, stram sloffend en het hoofd gebogen, over de vluchtstrook haar kant op kwam. Misschien weggelopen uit het Salem Home. Verdwaald. De weg kwijtgeraakt in zijn hoofd.

Tot haar schrik zag ze hem toen de A816 op schui-

felen. In het midden van de weg bleef hij staan. Ze schreeuwde vanaf de hoogte naar hem dat hij naar de kant moest, dat er elk moment een auto aan kon komen, maar hij leek haar van die afstand niet te horen.

Ze holde over het grindpad de heuvel af, telkens opzijkend tussen de bomen en struiken door. Ze was al bijna onder aan de heuvel toen ze tot haar ontzetting het geronk van een snel naderende auto hoorde. Lichtbundels flitsten langs boomstammen. Ze bleef staan, kromp ineen en kneep haar ogen dicht.

Het gieren van remmende banden. Een doffe klap. Daarna was het stil, op het onheilspellend wakkeren van de wind in haar oren na.

Toen ze het waagde weer te kijken, stond de oude man nog steeds op dezelfde plek, ongedeerd, met wapperende haren onder een geruite pet. Hij had zich een halve slag gedraaid en keek naar de gekantelde wagen langs de weg, bijna tevreden, op een manier die haar de adem benam.

Ze rende op de zwaar beschadigde auto in de hellende berm af.

Een man lag tegen het portier aan met starende ogen, bebloed hoofd, een hand nog op het stuur. *O god, laat hem niet dood zijn...* Tot haar opluchting knipperde hij met zijn ogen; de hand in zijn schoot maakte een klauwende beweging. Ze riep naar hem en keek toen over haar schouder.

De oude man was in geen velden of wegen meer te bekennen.

Het water in het blauwe afwasteiltje wordt snel roze. Ze schrikt er niet van, hoofdwonden lijken altijd veel erger dan ze in werkelijkheid zijn. In het felle licht van de plafondlamp bekijkt ze hem keurend. Een paar jaar ouder dan zij, schat ze. Rond de vijftig en niet onknop. Modieus gekleed maar slecht geschoren. Zijn bril die door het ongeluk scheef stond, heeft ze zo goed en kwaad als dat ging rechtgebogen.

Hij mag van geluk spreken dat hij geen glas in zijn ogen heeft gekregen. Ze gruwet bij de plotseling opspringende herinnering aan hoe op de middelbare school een biologieleraar in een koeienoog sneed waaruit het glasvocht liep. Een druppel bleef aan zijn pink hangen.

‘Draai je gezicht mijn kant op.’

Ze zegt het strenger dan bedoeld, maar hij maakt het haar dan ook niet makkelijk: hij hangt aan een kant tegen de armleuning aan vanwege zijn pijnlijke heup. Ze plakt een pleister over de wond boven zijn wenkbrauw.

‘Klaar.’

Het is onverantwoord om hem naar een hotel te laten gaan. Morgenochtend belt ze dokter Aitken, of hij dat nou wil of niet.

‘Moet je niet iemand waarschuwen? Een partner?’

‘Nee. Ik bel morgen mijn ouders wel.’

‘Oké. Ik gooi even het water weg. Als ik terugkom help ik je naar je kamer en kun je slapen.’

‘Ik heet Marnix. Marnix Clonck.’

‘Sibyl. Sorry dat ik me niet eerder heb voorgesteld. Sibyl Boyd.’

‘Dank je, Sibyl. Heel veel dank.’

Ze neemt het teiltje van het bijzettafeltje, loopt ermee naar de badkamer aan het eind van de lange gang en giet het leeg in de toiletpot. Daarna spoelt ze het schoon onder de kraan van de wastafel en bekijkt zichzelf in de spiegel. Haar amberkleurige haar is piekerig. Een pluk hangt over haar voorhoofd en steekt tegen de brug van haar neus. Haar vingers blijven even rusten op haar smalle litteken net onder haar haarlijn. Dan blaast ze de pluk weg en reikt naar het touwtje van het rolgordijn naast het raam van melkwit, geribbeld glas dat het altijd winter laat lijken in de badkamer.

Wat heeft ze in huis gehaald...? Hoewel hij in zijn toestand gelukkig weinig kan uitrichten, mocht hij kwaad willen.

Ze draait de kraan dicht en veegt haar handen af aan haar spijkerbroek. Loopt dan door de gang langs de kamers en de ruime salon terug naar de woonkamer.

Het is hem gelukt om zijn colbert uit te trekken. Zijn koningsblauwe overhemd is voor de helft losgeknoopt. Haar ogen flitsen over een harige borst met een paar moedervlekken. Wanneer ze hem overeind wil helpen, steekt hij afwerend zijn hand op en duwt zich op eigen kracht uit de stoel omhoog. Om zich dan, steunend,

toch maar bij de arm te laten nemen.

Ze leidt hem om de salontafel heen, de woonkamer uit. Vandaar schuifelen ze naar een van de drie kamers aan de rechterkant van de gang. Ze doet er het antieke schemerlampje op het nachtkasje aan, dirigeert hem naar het bed en slaat het dekbed voor hem open. Zacht kreunend laat hij zich op de bedrand zakken.

Ze helpt hem met zijn schoenen en zijn broek. Harige dijen en benen, de bolling in een zwarte slip; een heup en bovenbeen ontsierd door een grote, lelijke plek die op uitgelopen waterverf lijkt, donkerrood en bruin.

Ze komt overeind. 'Roep me maar als het niet gaat,' zegt ze. 'Ik slaap licht.'

Hij trekt het dekbed over zich heen. 'Dank je.'

Ze tast naar de schakelaar van het schemerlampje op het nachtkastje. Erboven de beroemde foto van schaf-tende bouwvakkers op een stalen balk van een wol-kenkrabber in aanbouw, hoog boven Manhattan. Een fascinerend beeld. Blij makende doodsverachting.

'Welterusten.' Ze laat de deur op een kier.